

[Oluf Pedersen.]

renten, skal deltage i den byrde, der kommer ved overgang til fuld grundskyld. Det er en erstatning, som formuerne skal betale, fordi der på grund af politiske fejlgreb ikke har været opkrævet den grundskyld, som havde været naturlig. Jeg forstår for så vidt godt, at det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen og andre er så forfærdede over en formueafgift på 1 procent på formuer over 20 000 kr., hvis de slet ikke har opdaget, at der til gengæld for denne formueafgift gives en skattelettelse, som mere end modsvarer formueafgiften, til alle, der kan siges at være vanskeligt stillet. Der er ingen af dem, som kommer til at betale mere i formueafgift, end de får i skattelettelse, så det kommer altså ikke til at røre dem et kvæk.

Når det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen taler om pengevæsenet og om opsparingen, må jeg have lov at spørge, om man tror, det vil være muligt fremover at skaffe den fornødne opsparing her i landet, hvis man ikke finder frem til en form for sikring af det danske pengevæsen, og dansk pengevæsen kan efter mit skøn ikke sikres, hvis man beholder det nuværende skattesystem. Vort forslag regner ikke med en faldende pengeværdi, vi regner ikke med fortsat inflation, men med at afskaffe inflationen. Det er formålet, og det fremgik også klart af min fremsættelsestale.

Enkelthederne i forslaget er vi fuldt ud villige til at drøfte i udvalget, og jeg siger ikke noget som helst til, at man ikke lige med ét slag kan se alt, hvad der ligger i det. Jeg vil dog lige gøre opmærksom på, at medens afløsningen er frivillig, er formueafgiften og grundstigningsskylden ikke frivillige. Grundstigningsskylden er imidlertid indeholdt i regeringsforslaget, den er for så vidt ikke med i vort forslag. Det er forudsat i vort forslag, at man ved regeringsforslaget inddrager grundværdistigningen, det vil sige, at hvis regeringsforslaget vedtages, kommer man til at aflevere grundværdistigningen, enten man afløser eller ikke, således at de, der ikke begærer afløsning, alligevel kommer til at betale grundstigningsskyld, så jeg tror bestemt, man vil foretrække afløsning.

Afløsning, og hvad dertil hører, er ikke en idé, som retsforbundet har undfanget. Den er grundskyldskommissionens, og for så vidt

kan man vel sige, det er et forslag, man har været fælles om inden for mange politiske partier, et forslag, hvorom det ærede medlem hr. Skytte i sin tid erklærede — hvad det ærede medlem muligvis har glemt — at det sammen med de ledsagende bemærkninger gav en saglig anvisning på, hvorledes fuld grundskyld kan gennemføres. Dengang erklærede det ærede medlem sig som tilhænger af fuld grundskyld, men vi har aldrig nogen sinde set et forslag fra det ærede medlem hr. Skytte om, hvordan han vil gennemføre fuld grundskyld. Han siger, han er tilhænger af fuld grundskyld, men afviser alt, hvad vi andre og endog tre radikale medlemmer af grundskyldskommissionen gik ind for. Det kunne være morsomt at se, hvordan det radikale venstre ville gennemføre det. Man har indtrykket af, at det ikke er andet end bluff, hvad det måske også er. Hvordan vil de radikale i få ord skitseret, hvad det er, de vil. Det ærede medlem hr. Skytte angriber formueafgiften, men hvordan vil han da nå frem til fuld grundskyld? Vil det ærede medlem ikke give afløsning, vil det ærede medlem have, at vi uden videre inddrager grundværdierne uden at give afløsning, og hvis vi skal give afløsning, skal vi så ikke have midler til det? Hvordan vil det ærede medlem bære sig ad? Det er let nok at angribe, når man ikke selv kan få en lys idé.

Når man inddrager formueafgiften og dermed overflødiggør den statsfinansiering, vi har i dag, som atter nødvendiggør den nuværende skatteudskrivning, kan man give skattelettelse. Den skattelettelse, vi her har foreslået, er en realitet for de 300 mill. kr.s vedkommende. Men forslaget er jo for så vidt enkelt: en afløsning ved, at jordrenten inddrages til staten i stedet for til den private kapital. Selve overgangsproblemet klares ved at tage en formueafgift, der skal svare netop til det, man godtgør skødehaveren. Det er en bod på den uret, der er begået ved, at man ikke har opkrævet de samfundsskabte værdier til fællesskabet; disse værdier er kommet i privat besiddelse, og de private må derfor udrede et tilsvarende beløb. Der bliver tilbage i privat eje, selv om man gør dette, en værdi svarende til alt, hvad de private selv har skabt — både det nulevende og de foregående slægtled. Det er kun det beløb, der